

HỒI THỨ SÁU MƯƠI LĂM

TỪ VĂN ĐẢ BẠI “KHÁCH QUA ĐƯỜNG”

Khách qua đường cười khành khách nói :

- Tiểu tử! Cái mạng của ngươi lớn thiệt, đã tam phen tứ thứ ngươi chết hụt. Nhưng hôm nay ta phải chẻ xương ngươi ra làm củi đun, thử xem ngươi còn sống được nữa không?

Nghe thanh âm cũng đủ biết con người tàn độc vô cùng, Từ Văn cố dẹp lửa giận vì chàng còn muốn hỏi một số chuyện đầu đuôi liên can tới hắn, chàng cất tiếng hỏi :

- Khách qua đường! Có phải ngươi là một phần tử trong Ngũ Phương giáo không?

Khách qua đường đáp cộc lốc :

- Dĩ nhiên!
- Tại sao ngươi lại giết Khương Giác?
- Cái đó không liên quan gì tới ngươi.

Từ Văn nghiến răng nói :

- Ngày trước ngươi đã nói tới hai chữ chủ nhân, phải chăng là Ngũ Phương giáo chủ?

Khách qua đường đáp bằng giọng âm trầm :

- Đúng lắm! Ngươi đoán chẳng sai câu nào.

Từ Văn đổi giọng hỏi :

- Tại sao các hạ lại đối phó với tại hạ bằng hết mọi thủ đoạn?
- Vì cần phải giết ngươi.
- Tại sao vậy?
- Ngươi bất tất phải biết điều đó.

Từ Văn lại hỏi :

- Quý Giáo chủ là cao nhân phương nào?
- Về điểm này thì vĩnh viễn ngươi không tìm ra đáp án.

Từ Văn lòng nóng như lửa đỏ, Khương Giác chết rồi thế là trái mệnh của sư tổ không thực hành được đồng thời độc kinh không có cách nào thu về được. Phái Vạn Độc từ nay phải đoạn tuyệt. Đối phương lại ăn nói lơ mờ không muốn thổ lộ chân tình, xem chừng không dùng đến biện pháp khốc liệt thì đừng hòng hỏi ra manh mối. Từ Văn lại hỏi :

- Khách qua đường! Chắc lão không chịu trả lời tại hạ bất cứ vấn đề gì phải không?
- Cái đó còn tùy từng trường hợp và tùy từng việc.

- Tại hạ muốn hỏi lão một câu nữa là bây giờ tại hạ muốn yết kiến Giáo chủ của quý môn lão có chịu dẫn tới nơi không?

- Người đừng mơ mộng hão huyền nữa, Tàng Long cốc này là mồ chôn người đó.

- Có lẽ nó là mồ chôn lão thì đúng hơn.

- Cái đó người sẽ thấy.

- Vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo ngày trước chắc lão cũng có dự phần?

Khách qua đường mắt chiếu ra những tia hàn quang biến cố khác thường, hồi lâu lão mới lạnh lùng hỏi lại :

- Vệ Đạo hội chủ là Thượng Quan Hoành đã trả lời người chưa?

Từ Văn lên giọng mặt sất :

- Vu oan giá họa cho người mà không ngại là làm một điều đê tiện.

Khách qua đường hỏi lại :

- Vu oan giá họa ư? Tiểu tử liệu ta có cần làm như vậy không?

- Thế sao lão không dám thừa nhận?

- Sự thật là như vậy.

Từ Văn lại một phen lâm vào tình trạng lu mờ đến cực điểm, chàng tự hỏi :

- Kẻ thù là ai mới đúng? Ngũ Phương giáo hay hội Vệ Đạo? Cả hai đều không chịu thừa nhận, mà hai bên cùng khả nghi.

Cứ tình trạng ban đầu mà nói thì chàng tưởng bọn cừu gia có Thượng Quan Hoành đứng đầu và một bọn nam nữ trong hội Vệ Đạo không còn nghi ngờ gì nữa, vì phụ thân chàng hồi sinh tiền và lần gặp mặt cuối cùng đã bảo chàng kẻ thù là bọn Thượng Quan Hoành. Nhưng như theo những manh mối mà chàng phát hiện sau này thì cừu gia là Ngũ Phương giáo mới đúng. Phụ thân chàng bị tử nạn, mẫu thân chàng bị bắt giữ và chính chàng mấy lần mắc tay độc thủ. Hơn nữa giữa Khương Giác và phụ thân chàng có độc công thì hiển nhiên nội vụ còn nhiều phức tạp vi diệu vô cùng.

Hiện giờ Khách qua đường đột nhiên giết Khương Giác vì mục đích bịt miệng là nghĩa là làm sao? Sau một hồi tình trạng đã sáng dần bây giờ lại mây mù bao phủ tứ bề. Từ Văn đột nhiên tỉnh ngộ. Chàng cho rằng muốn thám sát để tìm chứng cứ vụ bí mật này thì chàng chẳng bao giờ phanh phui ra được, chỉ còn dùng thủ đoạn khốc liệt mới có thể nên việc. Trong lòng nghĩ vậy lửa hờn vừa rồi đã tiêu tan bây giờ lại hiện lên khốc mắt, ánh sáng xanh lè lại bắt đầu lấp lánh sát khí đằng đằng lộ ra ngoài mặt khiến người nhìn không rét mà run.

Chàng trầm ngâm một lúc rồi lại cất tiếng hỏi :

- Khách qua đường! Gia mẫu vì sao lại lọt vào tay lão?

- Giả dối lắm! Muốn đặt chân vào chốn giang hồ kỳ bí này thì phải biết hành động không e dè thủ đoạn.

- Còn Thiên Đài Ma Cơ nữa thì sao?

Khách qua đường thản nhiên đáp :

- Cũng vì lý do đó.

- Chẳng lẽ cả việc các hạ hạ thủ Khương Giác cũng vì lý do đó luôn?

- Đúng thế!

Từ Văn lại hỏi :

- Các hạ có biết nhân tính là gì không?

- Tiểu tử! Đừng nói quanh co cho mất thì giờ nữa.

Từ Văn đột nhiên nhảy xổ vào gần tới Khách qua đường ớn tiếng quát :

- Nếu tại hạ còn lấy phương thức đối đãi với người khác cũng giống như đối đãi với bọn ma quỷ mất nhân tính như lâu thì là một điều lắm lớn.

Khách qua đường bị máu hăng của Từ Văn làm cho chấn động bất giác hấn lùi lại hai bước, Từ Văn lại sấn tới bên cửa lớn tiếng :

- Khách qua đường! Lão chưa nhìn thấy quan tài nên chưa sa lệ.

Khách qua đường bị hất hơn trượng vào đến trong sân trước dãy nhà tịnh xá liền cười khàn khạch nói :

- Tiểu tử! Vào đây.

Từ Văn băng mình nhảy ra, người chàng đứng chưa vững thì Khách qua đường đã động thủ, tay bên trái phóng chưởng tay bên phải phóng chỉ chụp vào sáu tử huyệt lớn ở trước ngực Từ Văn. Chiêu thức đã kỳ ảo lại lợi hại vô cùng khiến người trông phải tặc lưỡi. Từ Văn trong lúc cấp bách phóng ra chiêu “Độc Thủ nhất thức” để ứng chiến.

Khách qua đường miệng la :

- Ái chà!

Rồi thu chiêu về, Từ Văn vừa đứng xuống đất Khách qua đường run lên nói :

- Tiểu tử kia! Chẳng những cái mạng người lớn mà cái vận chó má của ngươi cũng khá lắm, ngươi đã ngang nhiên chống được bản tòa mấy chiêu.

Lão nói câu này hiển nhiên chỉ vào “Độc Thủ nhất thức” mà chàng vừa sử dụng. Từ Văn sau khi về núi nhập môn chàng chưa từng giao thủ với Khách qua đường bao giờ nên lão chưa hay bản lĩnh của chàng ngày nay cao thâm đến đâu. Từ Văn háng dặng một tiếng quát lớn :

- Nộp mạng đi thôi!

Chàng lại phóng ra chiêu “Độc Thủ nhị thức” nhanh như chớp, Khách qua đường lại ối lên một tiếng kinh ngạc, lão phải sử dụng đến thân pháp huyền diệu để né tránh. Từ Văn cũng chấn động tâm thần vì Khách qua đường đã tránh khỏi được chiêu “Độc Thủ nhị thức” của chàng, đó là điều mà chàng không bao giờ nghĩ tới. Xem chừng trong vòng nửa năm nay công lực của đối phương đã tăng lên rất nhiều, nếu cứ như trước Khách qua đường chàng tài nào tránh nổi chiêu nhị thức này.

Từ Văn lại nói :

- Lão hãy tiếp thêm một chiêu nữa!

Tiếng quát vừa dứt chàng lại phóng “Độc Thủ nhị thức” ra, Khách qua đường lại dùng thân pháp vừa rồi bằng một lộ số cực kỳ vi diệu tránh khỏi. Miệng hần hẩng dặng một tiếng quát gở người hần xoay lại đánh ra một chiêu phản kích. Chiêu thức này cũng ghê gớm vô cùng khiến người nhìn thấy phải lắc đầu lè lưỡi. Chẳng những chiêu thức của hần có thể công kích toàn bộ yếu huyệt bề chính diện đồng thời nó còn phong tỏa những chỗ sơ hở bên mình không để đối phương đánh vào được. Từ Văn trong mình đã có huyền công thượng thặng mà không tìm được kẽ hở nào để hóa giải. Chàng giao hai bàn tay vào nhau rồi vạch thành vòng tròn đó là thế chưởng huyền diệu để đối phó với thế công kỳ bí của đối phương, hai bên kẻ tám lạng người nửa cân không rõ ai hơn ai kém. Chưởng phong rít lên veo veo đập vào nhau bình bình như pháo liên châu.

Trong một thời gian chớp nhoáng hai bàn tay của đôi bên đã giao nhau đến ngoài năm chục lần. Xem thế cũng đủ biết cuộc tấn công của Khách qua đường lợi hại đã đến một trình độ khôn lường. Hai bên trong lòng đều tự biết bản lĩnh của đối phương chẳng kém gì mình, Từ Văn nghĩ mãi không hiểu vì lẽ gì bản lĩnh của Khách qua đường mới trong vòng nửa năm đã tiến bộ một cách kinh người. Khách qua đường càng kinh hãi hơn vì công lực của Từ Văn bây giờ so với nửa năm trước đây đã cao lên gấp mấy lần.

Từ Văn tự hỏi :

- Bản lĩnh của Khách qua đường đã thế này thì bản lĩnh của Ngũ Phương giáo chủ còn cao thâm đến đâu nữa?

Từ Văn sinh lòng chán nản chàng vẫn đinh ninh đã gặp được kỳ tích thì chuyển này xuống núi để đền ơn trả oán mau thành sự. Dè đâu chính đạo mới cao được một thước mà tà ma đã cao thêm hàng trượng. Việc cứu thoát mẫu thân và viện trợ người yêu chàng coi chừng gian nan lắm. Cách nửa năm không gặp bản lĩnh của Khách qua đường hiện nay cao sâu khôn lường vươn lên trên cả Thống Thiên hòa thượng khá nhiều, biến chuyển này làm chàng càng thêm kinh hãi. Đột nhiên Từ Văn nghĩ tới vụ đối phương lấy được Phật tâm, chàng tự hỏi :

- Phải chăng bản lĩnh Khách qua đường cao cường là vì học được bí lục Phật tâm. Cái đó rất có lý, đáng tiếc là mình không biết được một chút gì về võ công của Bạch Thạch thân ni, nếu không mình có thể tìm ra manh mối.

Lòng chàng nghĩ vậy bất giác chàng buột miệng ra nói :

- Khách qua đường! Võ công của Phật tâm quả nhiên không phải tầm thường.

Khách qua đường ngẩn người ra một chút rồi lạnh lùng đáp :

- Phải rồi! Người nói đúng lắm, phóng tầm mắt mà nhìn ra thiên hạ thì còn ai địch nổi võ công này.

Câu nói đó tỏ ra khoác lác chẳng khác nào người lên núi Thái Sơn coi thiên hạ là nhỏ. Từ Văn lớn tiếng quát :

- Chưa chắc đâu!

Đoạn chàng vận đến mười thành công lực phóng ra chiêu “Độc Thủ tam thức” đây là một chiêu tối hậu mà chàng lại phát huy công lực đến tột độ nếu không khắc địch chế thắng thì là hết chuyện rồi. Đệ tam thức tên gọi là “Diêm Vương Yển

Khách” là một chiêu sát thủ bao trùm võ lâm, chiêu thức vừa phát ra Khách qua đường ánh mắt đã lộ vẻ sợ hãi tựa hồ lão không nghĩ ngợi gì nữa chỉ muốn tháo lui. Bỗng lão rú lên một tiếng loạng choạng người đi lùi lại đến bảy tám bước, khóe miệng ứa máu tươi. Từ Văn phấn khởi tinh thần tiến lại gần.... Khách qua đường lộn vòng đi một cái người hắn đã vọt ra xa tới mười trượng. Từ Văn quát hỏi :

- Người chạy đâu cho thoát!

Chàng băng mình rượt theo nhưng bên ngoài tịnh xá là một khu rừng rậm Khách qua đường mắt hút không biết hấn chuồn vào lối nào. Từ Văn vừa căm hận vừa cău kinh như gười bị điên đối với hạng địch nhân giảo hoạt thế này chàng tự biết mình không đủ thủ đoạn tàn độc.

Khách qua đường chuồn mất rồi tất Ngũ Phương sẽ dốc hết lực lượng để đối phó với chàng thì việc chàng thám thính sào huyệt của đối phương càng khó vô cùng. Điều khiến chàng đau khổ nhất là việc Khương Giác bị giết chết di mệnh của sư tử hồng thành, nghịch đồ của sư môn không được xử trị cho ra hồn thì gia pháp vĩnh viễn không bao giờ gột sạch được vết nhơ cho môn phái.

Đột nhiên chàng phát giác ra hấn chưa tắt hơi chân tay hấn vẫn còn cử động khiến cho chàng mừng như người phát điên, lập tức chàng cúi xuống dùng công lực của bản môn để vãn hồi sinh cơ cho hấn. Lát sau Khương Giác hồi tỉnh giương mắt lên nhìn Từ Văn biết chắc không còn hy vọng gì cứu sống lại được nữa, chàng chỉ mong sao thực hành được gia pháp là lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Khách qua đường đứng cách xa ngoài hai trượng mà đột nhiên tập kích không một tiếng động khiến hấn phải mất mạng bản lĩnh này khiến cho người ta phải lè lưỡi.

Từ Văn đặt bàn tay vào huyệt căn của Khương Giác rồi trút chân khí vào hấn, chàng biết là mình chỉ cần trợ giúp cho đối phương sống lại trong một thời gian rất ngắn nói được mấy câu là tạm đủ. Khi chàng buông tay ra là đối phương chết ngay, chàng còn sợ chân nguyên trút vào đối phương quá dồi khiến đối phương không chịu nổi cũng có thể chết ngay được. Nếu Khương Giác còn sống lại được trong giây lát cũng đã là kỳ tích rồi. Từ Văn không bỏ lỡ phút nào hỏi ngay :

- Khương Giác! Người đã biết tội chưa?

Khương Giác máy môi mấy cái cố sức phát ra thanh âm như tiếng muỗi vo ve :

- Không... biết..

Từ Văn trợn mắt muốn rách mí, chàng nghiêng răng hỏi :

- Đến chết mà cũng không tỉnh ngộ ư?

Khương Giác thều thào đáp :

- Tỉnh.. ngộ cái gì?

- Người phạm tội đối thầy diệt tổ phạm đến cấm luật của sư môn.

Khương Giác ấp úng hỏi :

- Người... nhận lầm rồi.. người ở môn phái nào?

Từ Văn toan buộc miệng nói rõ môn phái nhưng chàng ngừng lại kịp chàng chẳng thể nói tên môn phái một cách bừa bãi, đó là một cấm lệ của sư môn. Chàng liền đổi giọng hỏi :

- Người có bắt được độc kinh không?

Khương Giác cặp mắt đã thất thần chẳng còn nhìn thấy gì nữa, hắn cố gắng mới nói lên tiếng :

- Độc kinh nào?

- Phải rồi! Người nói đi lấy được độc kinh ở địa phương nào?

Khương Giác thều thào nói :

- Không... biết..

Từ Văn tức như vỡ ngực, chàng quát hỏi :

- Ai đã truyền độc công cho người?

- Giáo chủ truyền thụ.

Từ Văn chấn động tâm thần tình trạng này đã ra ngoài sự tiên liệu của chàng, theo lời Khương Giác kể phản nghịch sư môn lại là Ngũ Phương giáo chủ, nếu vậy lại càng đáng sợ. Chàng cần nắm được cơ hội mới tra ra manh mối chàng hỏi theo :

- Giáo chủ truyền thụ cho ư?

- Phải rồi.

- Giáo chủ là ai?

Khương Giác cố gượng đáp :

- Không... biết..

- Khương Giác! Giữa người và giáo hữu đồng môn mà hắn nỡ giết người để bịt miệng, người còn giữ bí mật cho đối phương làm chi.

- Không... biết thật.. Giáo chủ thần bí khôn lường..

- Tổng đàn Ngũ Phương giáo ở đâu?

Khương Giác coi vẻ đã kiệt lực cố gắng đáp :

- Ở.. sau.. núi Tung Sơn..

Hắn rú lên một cái rồi chết ngay. Từ Văn đứng dậy thở phào một cái tự nhủ :

- Thế này cũng đáng kể là một chút đầu mối, phía sau núi Tung Sơn tuy rộng rãi bao la nhưng việc dò xét cũng không khó lắm. Bây giờ đã có một chút mục đích không đến nỗi như kẻ đui mù sờ lân nữa, thật là tổ sư linh thiêng khiến cho Khương Giác giữ được một chút sinh cơ thổ lộ ra được một chút đầu mối này. Nếu không thì kẻ phản nghịch sư môn vĩnh viễn tiêu dao ngoài pháp luật mình vẫn yên trí Khương Giác là tên nghịch đồ. Hỡi ơi! Người chết là mọi sự đều kết liễu.

Từ Văn tĩnh tâm xếp tư tưởng lại cho thành thứ tự chàng lẩm bẩm :

- Kẻ bắt được độc kinh là Ngũ Phương giáo chủ đồng thời hắn là kẻ gặp cơ duyên đời thứ 14 của bản môn. Sư tổ Ngũ Thượng bị giam vào địa lao ở Yên Sư và bị

phế bỏ công lực cả việc bức bách sư tổ Ngũ Thượng phải truyền huyền công của bản môn đều là kiệt tác của Ngũ Phương giáo chủ. Độc công của phụ thân lượm được đã trước đây hơn 10 năm mà Ngũ Phương giáo chủ mới quật khởi, như vậy chắc ngày trước giữa phụ thân và Ngũ Phương giáo chủ chắc có mối liên hệ sâu xa. Còn những biến diễn phụ thân bị hại mình cũng gặp sát thủ thì những vụ bí mật đó ngoài Ngũ Phương giáo chủ không còn ai trả lời được.

Cứ đó mà suy thì Ngũ Phương giáo chủ cũng dự phần lớn vào vụ án Thất Tinh bảo mà sao phụ thân lại bảo là do hội Vệ Đạo gây ra. Rồi chàng tự trả lời :

- Dĩ nhiên phụ thân không muốn đổi mối thù cho kẻ khác đã tuyệt diệt toàn gia, thế thì vụ này mình phải điều tra khó khăn lắm mới biết được rõ ràng.

Đoạn chàng lại nghĩ tới Diệu Thủ thư sinh, ít ra lão cũng phanh phui được một bộ phận trong vụ bí mật này, nhưng lão thay đổi hình dạng đến trăm ngàn lối hành tung của lão rất là bí hiểm trừ phi lão tự động tìm đến mình thì được còn việc mình muốn tìm đến lão thì so với việc lên trời còn khó hơn. Từ Văn lại nghĩ đến mẫu thân chàng lắm bầm :

- Dĩ nhiên mẫu thân là người đương sự chắc biết được ít nhiều nội vụ, nếu mình cứu được mẫu thân ra thì vấn đề này cũng dễ bề giải quyết.

Đoạn chàng than thầm :

- Mẫu thân bị chìm đắm trong tay bọn ma đầu chưa hiểu hung cát ra sao khiến cho ta đứt từng khúc ruột. Kẻ bắt giữ mẫu thân cùng bạn hồng nhan tri kỷ Thiên Đài Ma Cơ lại chính là kẻ phản nghịch sư môn, những điều biến diễn kỳ ảo này thật ra ngoài sức tưởng tượng của con người.

Từ Văn nghĩ tới đây rồi kết luận :

- Mình đã phanh phui ra được Phân đàn còn phải thám sát tìm cho ra trụ sở Tổng đàn và tên nghịch đồ bản môn lạc lõng nơi đâu thì chuyển đi này mới không uổng phí.

Từ Văn rời khỏi tịnh xá nhăm ngoài phía Tàng Long cốc mà chạy, chỉ trong nháy mắt chàng đã đi ra ngoài hang động chàng liền định hướng chuẩn bị đi về phía núi Tung Sơn, đột nhiên chàng nhớ tới một việc lớn không thể trì hoãn được. Theo lời Hoàng Minh thì Tướng úy Dân thế thúc vì muốn giải tán “Vô ảnh Tội Tâm Thủ” để chàng khôi phục lại thành người thường mà phải tìm đến một tuyệt địa bí mật trong võ lâm là Quỷ Hồ ở núi Chung Nam để để bái “Kim tuyến thảo quả” đem về chế thuốc, đã ba tháng nay vẫn chưa thấy trở về. Chàng lại nghĩ mục đích chủ yếu của Tướng úy Dân là vì cô con gái quý báu có thể sánh đôi cùng chàng, thì mối tình tha thiết này chàng cũng không thể coi thường được. Nếu quả lão nhân việc này mà gặp bất trắc thì chàng yên tâm sao được.

Từ Văn ở vào giữa hai việc khẩn yếu: việc đi tìm Ngũ Phương giáo chủ đã không thể trì hoãn mà việc đi Quỷ Hồ cũng không thể trì hoãn, Thiên Đài Ma Cơ lọt vào tay Ngũ Phương giáo chủ đã mấy ngày rồi. Tai họa này hung cát ra sao chưa biết nhưng nếu xảy chuyện gì cho nàng thì chàng cũng ân hận suốt đời. Muốn đến núi Tung Sơn phải đi về nẻo Đông Bắc còn muốn đến Quỷ Hồ ở Chung Nam lại đi về phía Tây vào đất Thiểm. Từ đây vào Thiểm rồi lên tới Chung Nam dọc đường núi hiểm trở có đi mau lắm cũng phải một tháng mới về được. Thời gian một tháng đâu phải ngắn ngủi biết đâu trong thời gian này mẫu thân và Thiên Đài Ma Cơ đã phát sinh biến cố rồi. Nhưng

Tưởng thế thúc vì chàng mà một mình mạo hiểm bỏ cả nhà cửa vừa gặp tai nạn không nhìn gì đến, thế thúc của chàng sống chết chưa hay chàng cũng khó lòng yên tâm để hoãn lại được. Từ Văn nghĩ mình không có thuật phân thân tiến thoái đều dở dang nên trong lòng bối rối vô cùng. Tàng Long cốc là một chi phái của núi Hào Sơn cách núi Tung Sơn chừng vài trăm dặm, cứ tính hành trình mà đi thật lẹ thì chỉ hai ngày hai đêm là tới phía núi sau. Từ Văn suy đi nghĩ lại rồi quyết định đi núi Tung Sơn trước chàng liền băng mình chạy về phía Đông. Từ Văn đi được nửa quãng bỗng thấy bụng đói như cào chàng chợt nhớ ra là mình nửa ngày và một đêm chưa từng được một hạt cơm một hạt nước vào miệng. Lúc vào núi chàng có đem theo lương khô nhưng chàng đã dùng hết trước đây một ngày chàng liền đảo mắt nhìn quanh thì toàn là thấy hoang sơn dã lĩnh không có người ở. Muốn tìm đến chỗ có người ít ra cũng phải chạy nửa ngày tuy sức lực chàng còn có thể chống nổi nhưng cái đói là khó chịu nhất. Trong bước đường cùng chàng muốn xuống suối uống nước cho đỡ đói, nghĩ vậy chàng đi xuống khe suối. Bất thành linh một bóng người nhỏ nhắn chạy mau tới nơi như muốn đụng vào người chàng.

Từ Văn vội thủ thế dừng bước nhìn ra thì là một cô gái mặc áo xanh độ chừng mười bảy, mười tám tuổi nhan sắc thiếu nữ không đến nỗi tầm thường nhưng khóe mắt cô ra chiều lơ lả. Từ Văn vừa trông thấy đã biết ngay cô này không phải là người đứng đắn, nhất là cô xuất hiện ở chốn hoang sơn dã lĩnh lại càng khả nghi.

o0o